

Media in de wind

De overvoerde markt prikkelt redacties om met sappige verhalen te komen. De waarheid is weinig sensationeel en heeft het al lang geleden afgelegd tegen sensatie. Windenergie doet het goed in die kringen. Kenmerkend voor windturbines is dat ze niet in dichtbevolkt gebied staan, zodat de details bij weinig mensen bekend zijn. Persoonlijk ervaar ik het geruis van wieken juist als een benadrukking van de rust die nodig is om een windturbine van nabij te kunnen horen. Geen wonder dat omwonenden na al die indianenverhalen verbaasd zijn over het geringe geluid dat windturbines veroorzaken. Maar die waarheid is weinig sensationeel, dus welke redactie is daarin geïnteresseerd?

Vooraf inleidende teksten die de kijker moeten verleiden het programma te volgen, missen vaak elke relatie met de werkelijkheid. In de aankondiging van een tv-programma lees ik: "Windmolens horen al heel lang bij Nederland. Maar die molens van nu zijn een stuk minder geliefd. Ze zijn groot en wit en maken erg veel lawaai." Welke waarheid moet ik na het lezen van zo'n aankondiging nog verwachten?

Voor windsceptici geldt ook wat Jan Paul van Soest zei over de zogenaamde klimaatsceptici. In het blad "Stromen" roept de voormalige CE-directeur op om de enkele klimaatsceptici een gesubsidieerde opdracht te geven om in een wetenschappelijk tijdschrift hun beweringen te staven. Kunnen ze dat niet waarmaken, dan ook stoppen met die goedkope praatjes!

Wij zijn een eigenaardig volk. Ik neem tenminste aan dat uit marktonderzoek is aangetoond dat wij in de media blijkbaar het liefst geconfronteerd worden met onzin, narigheid en ellende. Een weerbericht met mooi weer is alleen kort voor het weekend interessant. De overige dagen moet het vooral regenen. Wat ons betreft dan graag met een beetje wind.

*Cees Bakker,
voorzitter van ODE*